

2015. november 29. ADVENT 1. VASÁRNAPJA

Jer33,14-16; Zs; 1Tessz3,12-4,2;

Lk21,25-28.34-36 – Éberség minden időben!

Jézus mindannyiunk életébe eljön, jelen van. Számtalan példáját küldi, adja szeretetének. A világ jelei számunkra sokszor ijesztőek, félelmetesek, máskor üdítőek, biztatóak, bátorítóak. A kérdés az, meg tudjuk-e látni a jeleket, képesek vagyunk-e érzékelni, érezni, érteni az üzeneteket.

A bátortalan, meghunyászkodó, lapuló ember esélye minimális, az Emberfia követésére csak egyenes gerinccel, felemelt fejjel lehetünk képesek.

Jézus társul hív bennünket a megváltáshoz. Csak együtt, vele közösen tudunk változni, változtatni. Szükség van az akaratumkra, szándékunkra. Mindent adó Istenünktől a teljességet kapjuk, de csak velünk és általunk kívánja ezt érvényre juttatni. Nagyszerű hívás ez! Szükséges, nélkülözhetetlen hozzá az éberség, mégpedig minden időben.

A virrasztás számomra az „élőnek lenni” tudati és cselekvésbeli állapotot jelenti. Önmagam elfogadását, a kérő és ajándékozó kezek megszorítását, a másokért élés szolgálatát, a mindennapokra rendelt feladatokban való helytállást. Felfelé tekinteni, bízva a küldetés nagyszerűségében, elbukva, de felállva, felfelé, önmagunkba és egymásra tekintve.

Engedjétek meg, hogy egy személyes példát idézzek meg! Édesanyámét, aki egy éve halt meg. Súlyos betegségében, majd haláltusájában örök példát adott nekünk. A legnehezebb helyzetben is felfelé tekintett, legyőzve félelmeit, fájdalmait, olyan testi, biológiai „csodákat” produkálva, amelyek a szakemberek számára is érthetetlenek voltak. Önmagával és a Jóistennel való belső egysége, ébersége, amely betegségén is átsugárzott, számtalan ember megtérését eredményezte. Bár betegségének végkimenetele nyilvánvaló volt, számunkra mégis példa értékű, ahogyan ezt az utat bejárta. Másokért élése, átölelő, gondoskodó szeretete, mindennapi helytállása, lelkének isteni ereje a mi igazi örökségünk. Egyben felelősségünk is, hogy ne felejtünk el felfelé nézni, egyenes gerinccel, soha nem szűnő reménnyel. Mert még megváltásunk sem megy nélkülünk!

(„Érted vagyok”- Magyar Laura)

„Virraszatok hát mindenidőben könyörögvén, hogy erőtök legyen kimenekülni mindabból, ami megtörténni készül, s megállni az Emberfia előtt.” (Lk 21,36)

- Mennyire állok résen?
- Mihez kérek erőt? Kitől?
- Mitől remélhetem, hogy megállhatok az Emberfia előtt?

(Angel)

